

цето и дали въ неговата поезия нѣма дѣйствително живъ откликъ? Четете, ако „На прощане“ и „До моето първо либе“ сж недостатъчно категорични:

Като зърна той, че иде
Неговото мило либе,
Изъ юнаци той изкочи
И къмъ нея съ прѣстъ посочи:

„Ей, дружина, хай станете!
Ей я иде — погледнете:
Туй е мойта горска птица,
Туй е мойта годеница!“

Па си весель, засмѣнь трѣгна
Да посрѣщне той С ояна;
Наближи я — съ пушка грѣмна,
Като видѣ че ѝ засмяна.

И дружина загърмѣха,
На засѣвки та запѣха;
А тя ржцѣ си разгърна,
Та Дойчинъ я младъ пригърна.

Ботйовъ не само умѣше да люби силно, както и силно мразѣше, но той сжщо така остави и стихове, въ които намѣри „живъ откликъ интимний животъ на сърдцето“. Разликата е само една: че той нито любеше, нито мразеше, нито възпѣваше любовта, както любять и както я възпѣватъ литературнитѣ галфони.

Но още по-забавителенъ въ разсжденията си е първиятъ литературенъ врагъ на Ботйова, когато заговори за „Молитвата“ на българскиятъ поетъ. О, тогава г. Вазовъ излива всичката си злъчъ не само затова, че Ботйовъ единъ пжть го бѣше жестоко, но справедливо наранилъ за неговата стадна пѣсень, но и за-